

ændringsforslag og ønsker i øvrigt at gøre følgende bemærkninger:

Igennem de seneste års kapitalistiske kriseudvikling er arbejdsløsheden steget til et antal på over 200.000. Socialdemokratiet har ikke vist vilje til at sætte effektivt ind over for denne udvikling. Tværtimod har socialdemokratiet gennem finanspolitiske stramninger og lønpolitiske foranstaltninger, gennem det ene reaktionære forlig efter det andet og gennem dannelsen af SV-regeringen medvirket til at skabe den omfattende arbejdsløshed. Socialdemokratiet ønsker at tvinge lønarbejderne til at tage ansvaret for kapitalisternes betalingsbalanceproblemer og lader derfor hånt om arbejdsløshedsproblemet. Finanslov efter finanslov har gennem udgifterne til arbejdsløshedsunderstøttelse vist, at den socialdemokratiske regering vil lade stå til over for arbejdsløshedsudviklingen.

Og dog er der sket en ændring. Socialdemokratiet og venstre vil spare på arbejdsløshedsunderstøttelsen. Ikke ved at fremme beskæftigelsen, men derimod ved at skære i adgangen til at oppebære arbejdsløshedsunderstøttelse. Dette lovforslag er udtryk for denne kyniske holdning over for de arbejdsløse. Gennem overenskomstdiktater og angreb på arbejdsløshedsunderstøttelsen ønsker socialdemokratiet at gå hånd i hånd med de reaktionære borgerlige partier i forsøgene på at svække lønarbejdernes stilling. Gennem løndiktater og ved at tvinge arbejdsløse til løntryk vil disse reaktionære partier tvinge lønarbejderne til at betale omkostningerne ved kapitalisternes krise.

Arbejdsministeren forsøger sig bevidst med vildledning for at lægge røgslør over de reelle intentioner i dette lovforslag. Arbejdsministeren er gennem spørgsmål til skriftlig besvarelse og i samråd blevet spurgt om besparelserne på arbejdsløshedsdagpengene ved dette lovforslag, og om hvordan regeringen fandt frem til det beløb på 250 mill. kr., som er indeholdt i besparelsen på finansloven.

I et svar til arbejdsmarkedsudvalget hedder det således bl. a.:

»Lovforslaget er ikke udformet med henblik på styrkelse af den statsfinansielle stilling, men har haft som hovedformål at tilvejebringe et hensigtsmæssigt fungerende forsikringssystem. Om dette hovedformål er opnået gennem hensigtsmæssige og praktisk administrerbare regler kan således ikke vur-

deres ud fra de økonomiske konsekvenser (besparelser) af nye regelsæt. Eksempelvis bør de foreslåede regler om lediges rettigheder og forpligtelser og i forbindelse hermed ændrede regler om vægringer og vægrings-sanktioner ikke bedømmes ud fra evt. opnåede besparelser ved et stigende antal statuerede arbejdsvægringer.«

Det er unægtelig et ynkeligt forsøg på at bortforklare, at det er statsfinansielle interesser, der ligger bag lovforslaget. Realiteten er, at besparelser på 250 mill. kr. på finansloven blev gennemtrumfet, længe før dette lovforslag blev fremsat. Man vedtog først besparelsen og begyndte derefter at finde ud af, hvordan den skulle foretages.

Ikke uventet forventer arbejdsministeren at spare 250 mill. kr. ved dette lovforslag. Arbejdsministeren har ikke villet svare på, hvordan man fandt frem til besparelsen på 250 mill. kr. på finansloven, og hvordan denne besparelse vil blive realiseret.

Sandheden om forløbet kommer mere frem i lyset, når arbejdsministeren skal forklare, hvorfor der ikke er gjort noget for at ændre deltidsstillinger til fuldtidsstillinger frem for at angribe adgangen til at modtage supplerende understøttelse. Her angiver arbejdsministeren tidsproblemer. I et svar til arbejdsmarkedsudvalget hedder det bl. a.:

»Som bekendt har det foreliggende lovforslag været genstand for lange og særdeles vanskelige forhandlinger. Forslaget fik derfor først sin endelige form umiddelbart forud for fremsættelsen i folketinget den 1. februar 1979.«

Altså. Først fastslås det, at der skal spares 250 mill. kr. Dernæst begynder arbejdsministeren at lede efter et sted at gøre det. For at tilsløre arbejdsministerens og regeringens reaktionære politik skal det hedde sig, at det er uhensigtsmæssige funktioner i arbejdsløshedsforsikringssystemet, der skal ændres. Det tager adskillige måneder at finde ud af, hvor de uhensigtsmæssige 250 mill. kr. skal bespares. En ynkelig forestilling, som arbejdsministeren her forsøger at holde i gang.

Men arbejdsministeren mener altså, at de arbejdsløse skal have den nihalede kat at føle.

Arbejdsministeren opfinder et nyt begreb – »regulært ledige« – og begynder at opbygge en ny praksis omkring dette. På trods af, at den omfattende arbejdsløshedsudvikling